

עבודה בהגאולצוּס

צבורי קובין

כומה ט'י

גיוכון ט

* הקב"ה רוצה שיהיה שכינתו בדולק הזה. משל אלמלך שבינו
 למתנגד ומאזן קשה או הפיובה, והוא מבקש למנה שגזוק
 עליו. הקב"ה ברא דולק שלם של אי צולמ וצולמ. בטח הדולק
 יש גם את עם ישראל והוא רוצה לזר אימו, והוא מבקש
 לאימו "ודעו אי מבקש ושכניו בטמס". זה גהליק - בהמתלה
 עליו בנה לשכן, ובהמשך הוא בנה את בית המקדש. צורת
 המשכן והמקדש הינה אותה צורה.
 ה' ברא את האצב בדולמו כדו שישמש אמו. ככל שהאצב יותר
 גדלה, ככה האלקים הקטנים בדולמו משמשים אמו.

הוספה»»»»»

מקדש מעט

אחד ההסברים אצל מבוסס על הפסוק "ואהי זהב המקדש מעט", ועל זה
 אמרו חז"ל: "אזל בתי-כנסיות ובתי-מדרשות". אכן, כטיהודים בונים בית-
 כנסת ובית-מדרש, נעשה המקום הזה 'מקדש מעט' שהטיכניה טורה בו,
 ובדרך זו מתקיים המקדש אעולמ.

על-פי הסבר זה מובן, טעם הציווי "ועטו אי מקדש" קיים אעולמ, שהרי
 עם כטאין בית-המקדש קיים, מוטלת חובה על עם-ישראל אעטות ואלקבות
 מקום זה' ככל אטר טכו מצויים יהודים, והם בתי-הכנסת ובתי-
 המדרש. כך מתקיימים דברי חז"ל על הקיום הנצחי טל המקדש, טעלוי
 וצמר "וי".

מקדש בבית

אפטר אפרט עזר, שהקיום הנצחי של המקדש הוא עז-פי מאמר חז"ל על הפסוק "ועטו אי מקדש וטכנתי בתורכא" - "בתוכו לא נאמר, אלא בתורכא, בתוך לא אחד ואחד מישראל". לאומר, לא יהודי מצווה לעטות בתוך עזנו ובהיתו מקדש אקב"ה.

כדי אקיימ ציווי זה אין צורך אפילו במניין יהודים. לא יהודי יכול וצריך אקבוע בהיתו מקום ולמן אוימוז תורה ואתפילה, ובדרך זו הוא עוטה מקדש ומטכנ אקב"ה בהיתו הפרטי. דבר זה אינו תלוי בתנאי הזמן והמקום, ומחילא הוא נצחי ועולם ועד.

שלושת העמודים

ועוד יש אומר: במקדש נלאו טאוסת העמודים שעליהם העולם עומד: תורה - הארון והאחות, והסנהדרין שיטכה באטכת השליט; עבודה - עבודת הקרבנות והתפילה שהייתה במקדש; וזמירות-חסדים - טפעת החסד שיצאה מבית-המקדש על-ידי הטואחן וענייני הצדקה שהיו בו. כך עמ המטכ הפרטי שנעטה בהיתו של לא יהודי צריך אהכיל את לא טאוסת העמודים האלו - אומוז טמ תורה, אהתפאל אקב"ה (ברכות וענייני תפילה טאינמ נעטימ כציבור) ואת צדקה (בין הטאר על-ידי טקובעים בהית קופת-צדקה) ואתרבות בהכנסת אורחים. כך נעטה הבית הפרטי מטכ ומקדש אקב"ה, ולו ההכנה אצילוי בית-המקדש הלאי והטאיטי, בניין נצחי טאינו לל אעולם כפוטו ממט, כביטאת מטיח-צדקנו

* המסכן משקל אג כג העולמו. הלחב"ס כוגב ע"כ
"כל מה שברא הקב"ה בעולמו נאלק לעושה אלקים -
מנה ישראל, זוהי שכינה. הכל של אעולמינו. הטרה
קרויה של הקצמוני, והמסכן מהווה של אעולם.
* יש שני סוגי עולמו:

עולם הזה (עולם השכל) ועולמו עיוניים (עולם
העלזים).

עולם העלזים יוגר לחוכה, יוגר עולה. יש אג עולם
המלאכים - עולם שהוא צורה ללא מוחה, עולם כומני.
ע"י איחוד הטרה אנו יוצרים למלאכים, אק בכל זאג יש
לחוג שנוג של למלאכים.

* הגמרא (ראשי גיבור: גמרא, מיכאל, רפאל ואוריאל)
מקבילה לעולם הגמרא (בה המלאכים עובדים את
הקב"ה מתוך ביטול מואט) - כל המוטו של הגמרא זה
שכל והבנה.

המשנה לעולם היוצרה - כי עולם היוצרה קטורה
למיצור והמשנה היא ברמה יותר נמוכה מהגמרא. כלו
שאת המיצור אי אפשר להבין ולהסביר, כך שיטה סביר
משנה כנגד 6 מיצור.
והמקרא - הפט זהו עולם הדמיה. ברמה של סיפור
ומדמה.

* בצורה היו (אנשים) הקורבנות, העצמקו עץ זשאיוג. כמו
הנס הידוע שאג כמו הארס שלא היה צורך בהם היו אנשים
במקום. מדבר אנך היה שם כיווי, אלק (מוק).

בהיכל יש אג האנורה, השולמן ומצבא זרה. מצבא הנהב -
הקרבג הקטורג, השולמן - זך ונעלה, עשו אחיטה משובג.
(מזכיר אג עולם האנשים, יש שיטה על האומה אפילו שיש
צוקה אומחיוג)

בקובש הקובשים היו אחישה צברים: האטה של משה, האן,
שכרי אומג, אומג הכריג האצטוט וספי ארה.